

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **H. A.,** narozen X,
státní příslušnost Bosna a Hercegovina,
bytem X,
t. č. X,
zastoupený Mgr. Miroslavem Dongresem, advokátem,
sídlem Dolní náměstí 679/5, 466 01 Jablonec nad Nisou,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022, č. j. OAM-3844-21/ZR-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022, č. j. OAM-3844-21/ZR-2022 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Miroslava Dongrese, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 16. 1. 2023, podanou téhož dne u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2022, č. j. OAM-3844-21/ZR-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím žalovaný ve výroku I. zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a ve výroku II. stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a udělil výjezdní příkaz.
2. V napadeném rozhodnutí se jako důvod pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu uvádí, že žalobce má 14 záznamů v opisu z rejstříku trestů, když poprvé byl odsouzen dne 8. 5. 1986 a naposledy 23. 8. 2021. Posledním odsouzením je pak odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
3. Usnesením ze dne 24. 1. 2023, č. j. 8 A 3/2023 – 7 Městský soud v Praze postoupil předmětnou věc Krajskému soudu v Plzni (dále jen „*soud*“), jako soudu místně příslušnému. Spis byl soudu doručen dne 7. 2. 2023.

II.

Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný rozhodl nesprávně, v rozporu se zákonem a ustálenou judikaturou.
5. Žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí je plné přepjatého formalismu a vzhledem k tomu, že se jedná o velmi výrazný zásah do práv žalobce, rozhodoval správní orgán velmi necitlivě. Žalovaný nectil vůbec zásady českého právního řádu, zejména zásadu *ne bis in idem*, když napadeným rozhodnutím je žalobce trestán jak v trestním řízení, tak ve správním, jelikož zrušení trvalého pobytu je správní sankcí.
6. Žalobce namítal účelovost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že žalovaný neustále rozšiřuje správní řízení o další důvody a přidává další trestní řízení. Připustil, že byl upozorněn na možnost seznámení se spisem na konci prováděného šetření, to však považuje za nedostatečný postup. To, že se žalobce nevyjádřil, neznamená, že by s řízením souhlasil, a vůbec to neznamená, že by žalovaný mohl rozhodnout zcela libovolně.
7. Dále pak žalobce vnímá napadené rozhodnutí jako nepřiměřený zásah do soukromého, rodinného života cizince. Žalobce připouští, že za dobu pobytu na území Československé socialistické republiky, Československé federativní republiky a České republiky měl vícero odsouzení, avšak ty jsou nyní, kromě posledních dvou, již zahlazena, a tudíž by k nim nemělo být vůbec přihlíženo. Pokud nabyl žalovaný přesvědčení, že žalobce splňuje podmínky pro zrušení pobytu, měl tak učinit již v předchozí době. V tomto žalobce rovněž spatřuje účelovost napadeného rozhodnutí.
8. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný uvedl odsouzení bez jakýchkoliv dat, jedná se tak o nic neříkající odsouzení prosté konstatování. Avšak sám žalovaný uvádí, že ve všech případech obdržel účastník podmínku, tedy jedná se o odsouzení ne tak vážná. Žalovaný vůbec nerespektoval zásadu, že po vykonané podmínce se na odsouzeného hledí, jako by nebyl nikdy odsouzen, přesto uvedl všechna odsouzení tak, aby si sám odůvodnil

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí a poukázal na špatnost žalobce.

9. Žalobce na území České republiky žije od roku 1984 a v současné době je zde již plně etablován. Za tuto dobu má v ČR 9 dětí, které jsou občany ČR. K jeho výdělečným možnostem pak nutno konstatovat, že o svou rodinu se přestal starat až teprve krátkou dobu před uvězněním, neboť má dosti omezené možnosti, když je již nějaký čas invalidou, žalobce ztratil nohu.
10. Žalobce dále namítal, že se musí jednat o zvlášť závažný trestný čin uvedený v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 51/2009-68. Žalovaný judikaturu Nejvyššího správního soudu zcela ignoroval, tudíž se jeví, že rozhodnutí je zcela lineární, kdy od počátku žalovaný chce pobyt zrušit, opětovně si vybírá účelová rozhodnutí, která ne tak zcela dopadají na tento případ.
11. Podle názoru žalobce by v takto esenciálních zásadách do práv osoby mělo být základním požadavkem výsledek žalobce, k tomu však ze strany žalovaného nikdy nedošlo, a je zcela irrelevantní, že se k tomuto postupu žalobce nevyjádřil. Zcela absurdní je pak odůvodnění, že v důsledku toho, že se žalobce nevyjádřil, nenáleží mu zachovat jeho trvalý pobyt, jedná se o právo, s jehož využitím nelze spojovat žádnou sankci.
12. Žalobce rovněž poukázal na to, že zákon nehovoří o citelném zásahu do rodinného života pouze v případě nezletilých. Skutečnost, že zde žije žalobcova celá rodina, by měla být samo o sobě dostačujícím důvodem pro nezrušení pobytu.
13. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je zcela formální, bez zjištění skutkových okolností, necitlivé a v rozporu s dobrými mravy, žalovaný si pouze vybírá skutečnosti, které se mu hodí; napadené rozhodnutí tak postrádá objektivitu. Rozhodnutí je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 22. 2. 2023 (doručeném soudu 24. 2. 2023) navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle názoru žalovaného napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.
15. Žalovaný poté, co zreprodukoval žalobní námitky, k podané žalobě uvedl, že žalobní body jsou z části ryze formální, nekonkrétní a není vlastně patrné, co měl žalovaný porušit, čím se neměl řídit, případně jakou judikaturu Nejvyššího správního soudu měl ignorovat nebo porušit. Poté se k jednotlivým žalobním námitkám vyjádřil následovně.
16. Žalovaný nejprve uvedl, že z podané žaloby není zřejmé, v čem žalobce spatřuje údajný přepjatý formalismus napadeného rozhodnutí, ani není zřejmé, v čem žalobce spatřuje necitlivost rozhodnutí. Tento žalobní bod považuje žalovaný za ryze účelový. Samu skutečnost, že žalobce nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného, nelze považovat za necitlivost či za přepjatý formalismus.
17. K námitce prolomení zásady „*Ne bis in idem*“ žalovaný uvedl, že nerozhodoval znovu o vině a trestu žalobce za spáchanou trestnou činnost, ale pouze ve správním řízení odebral žalobci povolení k trvalému pobytu, přičemž zákon požaduje pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Skutečnost, že žalobce nebyl soudně vyhoštěn, je pro správní řízení zcela irrelevantní, když to nebrání žalovanému, aby zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 103/2013 – 39, dle kterého nejsou správní orgány v žádném případě vázány předcházejícím rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení, co se týče vyhoštění. K tvrzenému dvojímu trestání žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, když citoval bod 30, v němž Ústavní soud judikoval, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu předchozího odsouzení ve smyslu § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nemá povahu správního trestání; nejde o sankci, ale o individuálně preventivní správní opatření, které primárně nesleduje represivní účel, tudíž není v rozporu se zásadou *ne bis in idem* vyjádřenou v čl. 40 odst. 5 Listiny a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě.

18. K žalobní námitce o neustálém rozšiřování správního řízení o další důvody žalovaný uvedl, že dne 25. 5. 2022 vypravil oznámení o zahájení správního řízení s žalobcem, kde je jasně uvedeno, z jakých důvodů se řízení vede, tedy že se řízení zahajuje dle § 871 odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců, přičemž žalovaný zcela konkrétně specifikoval důvody řízení. K žádnému dalšímu rozšíření řízení následně nedošlo a žalovaný nijak nepřidával žádná trestní řízení. Řízení bylo zahájeno na základě obdrženého opisu z rejstříku trestů, kde má cizinec aktuálně celkem 14 záznamů. Žalovaný netuší, co je mu vlastně za strany žalobce vytýkáno. Žalovaný dodržel zákonný postup, v řízení jednal a postupoval plně v souladu se správním řádem, dal žalobci možnost seznámit se se spisovým materiálem, žalobce měl rovněž možnost v průběhu řízení do spisu založit své vyjádření, doklady na podporu svých tvrzení, případně mohl navrhnout provedení konkrétních úkonů. Nic z toho žalobce neprovedl, akorát v podané žalobě tvrdí, že postup správního orgánu byl nedostatečný. Žalobce tímto žalobním bodem dle žalovaného pouze maskuje to, že zcela rezignoval na ochranu svých práv. Žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2017 ve věci sp. zn. 11 A 89/2015 a tam vyslovený názor, že cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správního orgánu a správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 271/2015, konkrétně bod 37. Žalovaný doplnil, že nejednal libovolně, ale plně v souladu s běžnou rozhodovací praxí, neboť v rámci odůvodnění žalovaný odkazuje na aktuální judikaturu správních soudů a nikoliv na 14 let starý rozsudek, který je dávno překonán aktuálnější judikaturou.
19. K žalobní námitce nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaný plně odkázal na str. 5 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný rovněž v rámci posouzení přiměřenosti posuzoval délku pobytu cizince v ČR i jeho rodinné vazby. Pokud žalobce napadá tu skutečnost, že žalovaný v rámci řízení odkazuje i na zahlazená odsouzení, pak je nutné konstatovat, že žalovaný posuzuje v rámci řízení veškeré chování cizince během jeho pobytu na území České republiky. Žalobce je recidivista, kariérní zločinec a aktuálně je ve výkonu trestu odnětí svobody. Sama skutečnost, že některá odsouzení již vykonal a osvědčil se, neznamenají, že se trestná činnost nestala, cizinec se jí nedopustil a protizákonným jednáním nenarušoval veřejný pořádek. Pro účely tohoto řízení žalovaný posuzoval, zda cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a zda s ohledem jeho chování během celého pobytu na území hrozí narušení veřejného pořádku i do budoucna, což vzhledem k 14ti záznamům v opisu z rejstříku trestů vyloučit nelze, a dále zda byl žalobce odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalovaný v rámci řízení dospěl k závěru, že žalobce splňuje obě podmínky pro zrušení trvalého pobytu a v napadeném rozhodnutí toto řádně odůvodnil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí chronologicky shrnul veškerá Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odsouzení žalobce, tak jak jsou uvedena v opisu z rejstříku trestů a dále se věnoval těm odsouzením, ke kterým jsou dostupné rozsudky a které jsou založeny ve spise. Jen těžko si lze představit, že správnímu orgánu bude k dispozici rozsudek Okresního soudu Jablonec nad Nisou z roku 1986; rozsudky z přelomu 80tých a 90tých let nebývají k dispozici. Žalovaný proto v rozhodnutí shrnul známé skutečnosti k osobě žalobce, tak jak mu byly známy.

20. Žalovaný poté vyjádřil přesvědčení, že se vypořádal s rodinnými vazbami, kdy sám z úřední povinnosti si opatřil dostupné informace do řízení. Skutečnost, že žalobce má 9 dětí je žalovanému známa, byla mu známa již v době vydání rozhodnutí. Děti žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval na str. 5 a 6, a to v rámci posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
21. K námitce žalobce, že se musí jednat o zvlášť závažný trestný čin uvedený v jím odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, žalovaný upozornil, že se jedná o značně starý rozsudek, který byl opakovaně překonaný aktuálnější judikaturou. Nelze rovněž odhlédnout od toho, že uvedený rozsudek se týkal žádosti o trvalý pobyt, nikoliv řízení o zrušení trvalého pobytu. Od té doby se opakovaně měnil zákon o pobytu cizinců, měnila se i judikatura správních soudů. K výkladu neurčitého právního pojmu „závažné narušování veřejného pořádku“ žalovaný odkázal na stanovisko rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, o kterém žalovaný pojednal již v napadeném rozhodnutí. Z čeho žalobce vyvozuje, že žalovaný si účelově vybírá pouze to, co se mu hodí, žalovaný netuší.
22. K námitce neprovedení výsledku žalobce žalovaný uvedl, že žalobci nebylo nijak bráněno v tom, aby provedení tohoto úkonu navrhl, ovšem žalobce byl v průběhu celého řízení pasivní, když provedení žádných důkazů nenavrhl. Dále žalovaný konstatoval, že z vyjádření žalobce není patrné, co vlastně výsledkem mělo být zjištěno, nad rámec obsahu spisového materiálu. V dané souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 Azs 93/2018, kde se uvádí, že výslech se má provést za situace, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, a dále na rozsudek téhož soudu ve věci sp. zn. 4 Azs 153/2018, kde se uvádí, že účastnický výslech se zpravidla má provést z důvodu odstranění rozporů ve skutkových zjištěních. Žádné rozpory však zjištěny nebyly.
23. Žalovaný vyslovil nesouhlas s argumentem žalobce, že samotný fakt, že cizinec má na území České republiky rodinu, by mělo být natolik dostačujícím důvodem, aby pobyt zrušen nebyl. Takováto argumentace jde proti samotnému znění zákona o pobytu cizinců, je diskriminační, neboť by došlo ke zvýhodnění cizinců, kteří mají v ČR rodinné vazby. Pokud by žalobce žil řádným životem, pobyt by mu rušen nebyl. V jeho případě nelze poslední odsouzení, na základě kterého je ve výkonu trestu odnětí svobody, považovat za ojedinělý exces v jeho jinak spořádaném životě. Jedná se o 14x odsouzeného recidivistu, kariérního zločince. Žalobce sám upřednostnil opakovanou trestnou činnost před vším ostatním. Mohl a měl předpokládat, že pokud bude stále páchat trestnou činnost, jeho trvalý pobyt bude zrušen.
24. Závěrem žalovaný uvedl, že z žaloby není naprosto nijak patrné, čím konkrétně se měl žalovaný provinít, co konkrétně je v rozporu s judikaturou a dobrými mravy. Pokud je něco v rozporu s dobrými mravy, tak je to chování žalobce v hostitelské zemi, jedná se o 14x soudně trestaného recidivistu, aktuálně ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný v rámci řízení vyhodnotil veškeré zjištěné skutečnosti a na základě těchto skutečností

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodl. Žalobce se nic neříkajícími obecnými a ryze formálními výroky pouze snaží odklonit pozornost od toho, že v rámci řízení byl zcela nečinný. Neobtěžoval se ani seznámit se s obsahem spisového materiálu a nestalo se tak ani do dnešního dne.

IV.

Průběh řízení

25. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci (resp. jeho právnímu zástupci) doručeno dne 16. 12. 2022 a předmětná žaloba byla Městskému soudu v Praze doručena v pondělí dne 16. 1. 2023 (tj. nejbližší pracovní den následující po neděli 15. 1. 2023, kdy uplynula 30denní lhůta).
26. Žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, když žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí, přičemž žaloba směřovala proti žalovanému, který napadené rozhodnutí vydal a je tak pasivně legitimován.
27. Žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí je též přípustná, neboť podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 2. 8. 2021) platí, že proti rozhodnutím vydaným Ministerstvem vnitra z důvodu uvedeného mj. v § 871 odst. 1 písm. a) a e) tohoto zákona nelze podat odvolání. Napadené rozhodnutí je tudíž rozhodnutím, proti kterému již nelze uplatnit řádné opravné prostředky před správním orgánem.
28. S ohledem na výše uvedené a současně na to, že žaloba obsahuje všechny požadované formální náležitosti, soud mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
29. Vzhledem k zákonné lhůtě pro rozhodnutí soudu ve smyslu § 172 odst. 10 ve spojení s § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců soud předmětnou věc projednal a rozhodl přednostně.
30. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť byly dány níže popsané důvody pro rozhodnutí bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s.

V.

Posouzení věci soudem

31. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
32. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
33. Vzhledem k tomu, že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí předmětné věci, soud neprováděl žádné dokazování. Ostatně účastníci řízení ani žádné důkazní návrhy, které by šly nad rámec správního spisu, neučinili. Soud rekapituluje podstatný obsah správního spisu následovně.
34. Dne 27. 5. 2022 bylo žalobci doručeno oznámení žalovaného ze dne 25. 5. 2022 o zahájení správního řízení ve věci zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu dle § 871

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odst. 1 písm. a) a e) zákona pobytu cizinců z důvodu opakovaného narušení veřejného pořádku, kterého se žalobce dopustil opakovanou trestnou činností, a dále z důvodu žalobcova pravomocného odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

35. Správní řízení bylo zahájeno na základě podnětu v podobě opisu z rejstříku trestů žalobce, kde měl žalobce v dané době 14 záznamů, když poprvé byl odsouzen dne 8. 5. 1986 k peněžitému trestu za trestný čin výtržnictví § 202 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*trestní zákon*“) a naposledy 23. 8. 2021 k trestu odnětí svobody v délce 4 let do věznice s ostrahou za trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*trestní zákoník*“). Opis z rejstříku trestů žalobce pořízený dne 25. 5. 2022 je součástí správního spisu.
36. Z výpisu z evidence cizinců v Cizineckém informačním systému pořízeného dne 25. 5. 2022 vyplývá, že žalobci byl od 21. 7. 2008 udělen trvalý pobyt rodinného příslušníka občana ČR za účelem pobytu sloučení s manželkou J. A., roz. H.. Jako datum příjezdu žalobce do České republiky je u žalobce evidován den 10. 7. 1984.
37. Žalovaný si poté vyžádal rozhodnutí příslušných trestních soudů týkající se trestné činnosti žalobce, a to pouze rozhodnutí vydaná od roku 1995, tj. jednalo se o 8 z celkových 14 odsouzení žalobce evidovaných v rejstříku trestů. Ve správním spisu jsou založena rozhodnutí trestních soudů dokládající následující odsouzení žalobce za jím spáchanou trestnou činnost: (i) rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 11. 12. 1995, č. j. 3 T 189/95-111 byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 3 měsíců nepodmíněně pro trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 3 trestního zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že v podnapilém stavu urážel strážníky městské policie hrubými a neslušnými výroky; (ii) trestním příkazem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 4. 9. 2002, č. j. 4 T 307/2001-28 byl žalobce (společně se svou manželkou J. A.) odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 6 měsíců s podmíněným odkladem na 1 rok pro trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 9 odst. 2 a § 217 odst. 1 písm. a) trestního zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že zanedbal péči o řádnou školní docházku svého syna P. A. (ročník X); (iii) rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 22. 11. 2006, č. j. 3 T 91/2006-61 byl žalobce odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 1 roku s podmíněným odkladem na 2 roky pro trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a) a odst. 2 trestního zákona a pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona, kterých se žalobce dopustil tím, že v podnapilém stavu nejprve urážel strážníky městské policie i Policie ČR hrubými a neslušnými výroky, vyhrožoval jim a poté i napadl jednoho ze strážníků městské policie a způsobil mu otřes mozku s následnou pracovní neschopností; (iv) trestním příkazem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 20. 2. 2012, č. j. 4 T 26/2012-50 byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 4 měsíců s podmíněným odkladem na 1 rok pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se žalobce dopustil tím, že po incidentu se svou družkou v restauraci se pokusil udeřit přihlížejícího muže, kterého následně pronásledoval, nicméně jej nedohonil; (v) trestním příkazem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 11. 6. 2012, č. j. 4 T 45/2012-43 byl žalobce odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 150 hodin pro trestný čin maření výkonu jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost, která mu byla zakázána, podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se žalobce dopustil tím, že řídil motorové vozidlo v době, kdy mu byl

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

uložen zákaz řízení motorových vozidel; (vi) trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 T 195/2015-130 byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců s podmíněným odkladem na 2 roky a dále k trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel v trvání 3 let pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, kterého se žalobce dopustil tím, že řídil motorové vozidlo, ačkoli byl pod vlivem alkoholu, přičemž poškodil plot, do kterého nacouval; (vii) trestním příkazem Okresního soudu v Semilech ze dne 24. 1. 2019, č. j. 4 T 163/2018-134 byl žalobce odsouzen k peněžitému trestu 30 000 Kč s případným náhradním trestem odnětí svobody na 8 měsíců pro přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, kterého se žalobce dopustil tím, že umožnil svému nezletilému synovi M. A. (ročník X) od 1 roku věku konzumovat pivo a od 1,5 roku věku požívat cigarety; (viii) rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 8. 2021, č. j. 98 T 9/2020-4218 byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 4 roků pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, kterého se žalobce dopustil tím, že se v letech 2011 až 2015 jako prokurista společnosti K2 Group s. r. o. podílel na krácení daně z přidané hodnoty jiným subjektem, který vylákal od správce daně neoprávněný odpočet daně ve výši 16 565 630 Kč.

38. Dne 22. 7. 2022 byla do správního spisu založena plná moc dokládající převzetí zastoupení žalobce právním zástupcem uvedeným v rubrice tohoto rozsudku.
39. Z výpisu z Centrálního registru obyvatel vyplývá, že žalobce byl ženatý s paní J. A., roz. H. (nar. X), se kterou se dne 16. 9. 2009 rozvedl. Paní J. A. zemřela dne X. Dále z tohoto výpisu založeného ve správním spisu vyplývá, že žalobce má 9 dětí, a to Z. A., nar. X, J. M., nar. X, J. A., nar. X, P. A., nar. X, K. A., nar. X, R. A., nar. X, A. A., nar. X, M. A., nar. X a S. A., nar. X. U posledních dvou dětí, které jsou ještě nezletilé, tedy M. a S. A., je jako matka evidována paní J. A., roz. V. (nar. X).
40. Dne 9. 8. 2022 se žalovaný obrátil s žádostí o informace do řízení na Městský úřad Semily, odbor sociálních věcí, oddělení sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) s dotazem, zda je o žalobcovy nezletilé děti M. a S. dobře postaráno, když jejich otec, 14 násobný recidivista je aktuálně ve výkonu trestu odnětí svobody, kdo se o děti momentálně stará a dále o informace o společném soužití cizince a jeho dětí, zda se cizinec o nezletilé staral, podílel se na výchově, ekonomicky rodinu podporoval, zda je s dětmi v kontaktu. Žalovaný odpověď na svou žádost urgoval dne 14. 9. 2022.
41. Ve sdělení OSPOD ze dne 14. 9. 2022 se podává následující. O nezletilé děti se v současnosti stará jejich matka J. A., nar. X, ta je dlouhodobě nezaměstnaná a žije ze sociálních dávek. O své děti řádně pečuje. Rodiče nezl. dětí spolu žili do roku 2021 ve společné domácnosti. Do roku 2018 otec rodinu finančně zabezpečoval a podílel se na výchově dětí. V roce 2018 však měl nehodu, po které nebyl schopen pracovat. Paní A. byla i s nezl. dětmi jednou na návštěvě za otcem ve výkonu trestu. V současnosti otec děti téměř denně telefonicky kontaktuje. Nezl. děti byly rozsudkem Okresního soudu v Semilech, který nabyl právní moci dne 26. 4. 2021, svěřeny do péče matky. Otcí nezl. dětí byla rozsudkem Okresního soudu v Semilech ze dne 25. 7. 2022 stanovena povinnost platit výživné 1 000 Kč na každé dítě, to ale není ze strany otce placeno.
42. Součástí správního spisu je též výpis z veřejné části živnostenského rejstříku, kde u žalobce bylo postupně evidováno 9 živnostenských oprávnění, z nichž 3 byly ukončeny

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v roce 2008. Ostatní oprávnění jsou vydána na dobu neurčitou. Dále byl žalovaným do správního spisu založen výsledek lustrace ve veřejném rejstříku a sbírce listin, kde na jméno žalobce není evidován žádný záznam.

43. Přípisem ze dne 26. 9. 2022 žalovaný vyrozuměl právního zástupce žalobce o možnosti se seznámit a vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Této možnosti žalobce, resp. jeho právní zástupce nevyužili.
44. Následně již žalovaný vydal shora specifikované napadené rozhodnutí, jímž zrušil žalobcovo povolení k trvalému pobytu. Žalovaný měl za splnění oba dva zákonné důvody, pro které bylo předmětné správní řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce zahájeno. Naplnění důvodu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a to navíc opakovaně, měl žalovaný za prokázané tím, že žalobce byl během svého pobytu v ČR opakovaně, celkem 14x, pravomocně odsouzen, jedná se o kariérního zločince, dlouholetého recidivistu. Podle žalovaného chování žalobce lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, a to i do budoucna. Naplnění důvodu dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tedy že byl žalobce pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, měl žalovaný jednoznačně prokázán tím, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem (ve věci sp. zn. 98 T 9/2020) ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze (ve věci sp. zn. 3 To 58/2021) pravomocně odsouzen (datum právní moci 23. 8. 2021) za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 4 roky a v současné době je ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici O. n. O. (viz str. 2 až 5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se poté vyjádřil k otázce přiměřenosti zásahu napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce. Přitom konstatoval, že žalobce má na území 9 dětí, z toho 7 je již zletilých. Dále uvedl, že ohledně dvou nejmladších dětí učinil dotaz na příslušný OSPOD a přitom konstatoval obsah odpovědi, kterou obdržel. Žalovaný nepovažoval za účelné provádět další šetření, a to i s ohledem na to, že žalobci není do budoucna znemožněno na území ČR pobývat. Na základě těchto zjištění žalovaný vysvětlil, proč je jeho rozhodnutí přiměřené, když bohatě odkazoval na rozhodovací praxi správních soudů i Ústavního soudu. Stručně shrnuto, podle názoru žalovaného do rodinných a soukromých vazeb si zasáhl primárně žalobce svojí opakovanou trestnou činností a následným výkonem trestu odnětí svobody, přičemž pobyt ve vězení rozhodně více zasahuje do soukromého nebo rodinného života cizince, než pouhé odebrání pobytového oprávnění. Napadené rozhodnutí tak sice zasahuje do soukromého a rodinného života žalobce, ovšem tento zásah je s ohledem na zjištěné okolnosti nutno považovat za přiměřený (viz str. 5 až 9 napadeného rozhodnutí). Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda zrušení trvalého pobytu v případě žalobce není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Konstatoval, že žalobce neuvedl žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by odůvodnily závěr o porušení čl. 8 Úmluvy, a že žalovaným v řízení zjištěné skutečnosti za takovéto mimořádné a závažné skutečnosti považovat nelze (str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí). V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný též vyjádřil k nejlepšímu zájmu nezletilých dětí žalobce. Vedle obecné argumentace odkazující na judikaturu žalovaný ve vztahu k projednávanému případu uvedl, že v případě žalobce veřejný zájem na zrušení trvalého pobytu jednoznačně převažuje nad nejlepším zájmem nezletilých dětí, a to za situace, kdy sám žalobce na své děti žádný ohled nebral. Žalobce sám ohrozil svůj pobyt v České republice, společný život s nezletilými dětmi a možné Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odloučení od rodiny. Nelze akceptovat skutečnost, kdy by nezletilé děti žalobce byly použity jako štít, kterým se cizinec zaštiťuje proti zrušení trvalého pobytu, za situace, kdy on sám na nic a na nikoho ohledy nebral a trestnou činnost páchal. Výkon trestu odnětí svobody má podle názoru žalovaného daleko větší dopad do rodinných vazeb žalobce i nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí. Nezletilé děti a žalobce po dobu výkonu trestu odnětí svobody nemohou být v každodenním osobním kontaktu, nezletilé děti nejsou závislé na péči žalobce, který je ve vězení a neplatí výživné, děti jsou svěřeny do péče jejich matky a pokud toto odloučení přestojí, pak je předpoklad, že zvládnou i situaci po zrušení trvalého pobytu žalobci, kdy navíc bude mít rodina daleko více možností ke společnému soužití, a bude jen na nich, jakým způsobem budou společné soužití realizovat (viz str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí).

45. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil a napadl jej předmětnou správní žalobou. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce vůči napadenému rozhodnutí namítal nesprávnost a rozpor se zákonem i judikaturou správních soudů.
46. Soud při svém posouzení a rozhodnutí předmětné věci vyšel zejména z následující právní úpravy.
47. Podle § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení a) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, [...] nebo e) byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, [...] za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
48. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
49. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
50. V posuzovaném případě, kdy žalovaný dovodil hned dva zákonné důvody pro zrušení žalobcova trvalého pobytu, je z výše citovaného ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců zřejmé, že jsou dány vždy dvě kumulativní podmínky, které musí být splněny, aby mohlo dojít ke zrušení povolení k trvalému pobytu, a to že (i) žalobce buď *ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek* anebo *byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*, a současně (ii) *zrušení povolení k trvalému pobytu musí být přiměřené z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života.*
51. Z hlediska vymezení předmětu sporu je třeba nejprve souhlasit s žalovaným, že žaloba je značně obecná, uplatněné námitky jsou vágní a v některých ohledech postrádají relevantní právní argumentaci, a to zejména pokud jde o námitky přepjatého formalismu či účelovosti postupu žalovaného a jeho rozhodnutí. Z žalobních námitek ovšem zřetelně vyplývá, že stěžejní námitkou je žalobcův nesouhlas s naplněním druhé z uvedených zákonných podmínek, tedy podmínky přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a rodinného života.

52. Soud shledal jako řádně odůvodněný a s oporou ve správním spisu závěr žalovaného o naplnění prvé z podmínek pro zrušení trvalého pobytu žalobce ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců. I pokud bude soud vycházet pouze z těch rozhodnutí trestních soudů, která byla založena do správního spisu (což s ohledem na značný časový odstup dřívějších odsouzení žalobce je přílehavější pro posouzení otázky, zda žalobce narušuje veřejný pořádek), pak i 7 odsouzení v posledních 20 letech žalobcova pobytu na území České republiky, včetně násilné trestné činnosti, byť méně závažného rozsahu, v dostatečné míře odůvodňuje závěr žalovaného, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Rovněž pak naplnění důvodu v podobě pravomocného odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody lze mít za dostatečně prokázané výše uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, na základě kterého se žalobce v současné době nachází ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný rovněž neopomenul se v dané souvislosti zabývat hlediskem naplnění požadavků kladených čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „*pobyťová směrnice*“), který je dle judikatury Nejvyššího správního soudu přímo aplikovatelný (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4 Azs 339/2019 – 27). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl úvahy, proč chování žalobce podle názoru žalovaného představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, a to i do budoucna (srov. str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí), byť tyto úvahy žalovaného jsou značně obecné a založené hlavně na konstatování žalobcových odsouzení za trestnou činnost, které se dopustil na území České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobce proti tomuto posouzení žalovaného ve své žalobě nebrojil, soud toto posouzení žalovaného, vázán rozsahem žalobních námitek, blíže nepřezkoumával.
53. Soud rovněž neshledal jako důvodnou námitku o porušení zásady *ne bis in idem*, neboť, jak správně argumentoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, žalovaný nerozhodoval znovu o vině a trestu žalobce za spáchanou trestnou činnost, ale rozhodoval ve správním řízení o zrušení pobyťového oprávnění žalobce ze zákonem stanovených důvodů, mezi které patří i pravomocné odsouzení žalobce za úmyslnou trestnou činnost, resp. narušování veřejného pořádku závažným způsobem, které bude typicky představovat právě páčání trestné činnosti na území České republiky. Žalovaný v dané souvislosti příznačně odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20-2, v němž Ústavní soud judikoval, že *rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu předchozího odsouzení ve smyslu § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců nemá povahu správního trestání; nejde o sankci, ale o individuálně preventivní správní opatření, které primárně nesleduje represivní účel, tudíž není v rozporu se zásadou ne bis in idem vyjádřenou v čl. 40 odst. 5 Listiny a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě* (srov. bod 30. odkazovaného nálezu).
54. Soud neshledal napadené rozhodnutí ani přepjatě formalistické či účelové v tom směru, že by žalovaný neustále rozšiřoval správní řízení o další důvody a přidával další odsouzení. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný od počátku správního řízení spatřoval důvody pro zrušení trvalého pobytu žalobce v celkem 14 jeho odsouzeních, jak tato vyplynula z opisu rejstříku trestů žalobce. Rovněž popis jednotlivých žalobcových odsouzení považuje soud za dostatečně určité vymezený, když popis odsouzení byl převzat z opisu rejstříku trestů žalobce. Navíc, jak již bylo uvedeno výše, součástí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správního spisu jsou i trestní rozhodnutí týkající se posledních 8 žalobcových odsouzení, která soud (při absenci žalobních námitek brojících proti naplnění požadavků stanovených pobytovou směrnicí) považuje za dostačující z hlediska závěrů žalobce o naplnění prvé zákonné podmínky pro zrušení trvalého pobytu žalobce ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců.

55. Soud ovšem shledal jako důvodnou žalobní námitku, kterou žalobce brojil proti posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, jakožto druhé ze zákonných podmínek pro zrušení trvalého pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců.
56. V ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu se podává, že pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů je rozhodné to, co žalobce ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil, a dále to, co vyplynulo z obsahu správního spisu. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34). Soud v dané souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 32, v němž kasační soud upozornil na následující: *„Také co se týče posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, stojí judikatura správních soudů (a to dokonce i ve vztahu ke správnímu vyhoštění, které se ukládá v řízení zahajovaném ex offio) na tom, že správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011).“*
57. Je pravdou, že v posuzovaném případě byl žalobce v průběhu správního řízení zcela pasivní, když se nevyjádřil ani v návaznosti na zahájení správního řízení, ani kdykoli v pozdějším průběhu správního řízení, ba dokonce ani poté, co jej žalovaný vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se. V té době již byl žalobce právně zastoupen, tudíž by soud očekával alespoň ze strany právního zástupce žalobce jistou aktivitu v řízení. Nicméně z podkladů, které žalovaný shromáždil pro vydání rozhodnutí, vyšly najevo skutečnosti, které měly zásadní význam pro posouzení přiměřenosti zásahu spočívajícího ve zrušení trvalého pobytu žalobce do jeho soukromého a rodinného života, ovšem žalovaný je buď zcela přehlížel, nebo je sice konstatoval, ale nedostatečně je zohlednil ve svém posouzení.
58. Předně jde o nespornou skutečnost, že žalobce je otcem dvou nezletilých dětí, a to M. a S. A. (ve věku necelých 8 let, resp. 6 let v době vydání napadeného rozhodnutí). Za této situace byl žalovaný povinen v dostatečné míře zjistit skutkový stav pro posouzení věci z hlediska nejlepšího zájmu těchto žalobcových nezletilých dětí. Žalovaný učinil první krok, a to bezesporu krok správným směrem, když se dotázal příslušného OSPOD. Ze sdělení OSPOD pak vyplynulo mj. to, že (i) žalobce s J. A. a nezletilými dětmi žili do roku 2021 ve společné domácnosti [žalobce v roce 2021 nastoupil do výkonu trestu – pozn. soudu], (ii) žalobce do roku 2018 rodinu finančně zabezpečoval a podílel se na výchově dětí, ovšem tehdy měl nehodu, po které nebyl schopen pracovat, (iii) paní A. i s nezl. dětmi byla jednou na návštěvě za otcem ve výkonu trestu, a (iv) žalobce v dané době děti téměř denně telefonicky kontaktoval. Přestože tyto skutečnosti jednoznačně Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

svědčí tomu, že by mohlo být v nejlepším zájmu nezletilých dětí, aby žalobci nebyl zrušen jeho trvalý pobyt (neboť děti s otcem žily ve společné domácnosti a i poté, co je ve výkonu trestu, s ním měly pravidelný kontakt), tak žalovaný, pro soud nepochopitelně, v dalším zjišťování relevantních skutečností ustrnul. Poté ale učinil závěr, že veřejný zájem na zrušení žalobcova trvalého pobytu jednoznačně převažuje nad nejlepším zájmem žalobcových nezletilých dětí, což ve své podstatě odůvodnil pouze tím, že žalobce si měl být vědom následků své trestné činnosti a dále že odloučení žalobce od jeho dětí v důsledku jeho výkonu trestu odnětí svobody má daleko větší dopad do nejlepšího zájmu žalobcových nezletilých dětí než bude mít zrušení trvalého pobytu žalobce. S tímto postupem, resp. závěrem žalovaného soud nesouhlasí, neboť se jedná o závěr zkratkovitý, bez opory ve správním spisu, ba dokonce se správním spisem v rozporu (konkrétně se sdělením OSPOD) a v neposlední řadě v rozporu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu.

59. Soud na tomto místě připomíná judikturní východiska, z nichž musejí správní orgány i správní soudy vycházet, pokud zkoumají hledisko nejlepšího zájmu dítěte cizince, jemuž je rušen trvalý pobyt, resp. obecně pobytové oprávnění. Velmi zevrubně a komplexně se této otázce věnoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022 – 39, v němž posuzoval případ, kdy cizinec před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody sdílel společnou domácnost se svou manželkou a nezletilým dítětem (tedy v zásadě se jednalo o obdobný případ, jako tomu je v nyní projednávané věci, když navíc žalobce dokonce sdílel společnou domácnost se dvěma jeho nezletilými dětmi). Nejvyšší správní soud uvedl zejména následující [podtržení provedl soud v nyní projednávané věci – pozn. soudu]:

„[30] V takovém případě musí být zohledněn čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož je zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte totiž přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají nezletilých dětí, a přisuzuje mu zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Judikatura Nejvyššího správního soudu v návaznosti na uvedený přístup ESLP (ale i Ústavního soudu – viz dále) tedy vyžaduje, aby byl nejlepší zájem dítěte náležitě posouzen; k tomu srov. např. rozsudky ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, jakož i již zmiňované rozsudky ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, a ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, na které odkazovala ve vyjádření ke kasační stížnosti i žalovaná. Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích upřesnil kritéria, jimiž je třeba se v této souvislosti řídit při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince v situacích, kdy je třeba zohlednit nejlepší zájem jeho nezletilých dětí.

[31] Ve zmiňovaném rozsudku ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, k této otázce Nejvyšší správní soud zdůraznil, že rovněž podle nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, musí být vážení a zohledňování nejlepšího zájmu dítěte materiálně obsaženo v odůvodnění daného rozhodnutí. Ve smyslu tohoto nálezu představuje i zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

platnosti povolení k trvalému pobytu kategorii řízení, jejichž účelem sice není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (tj. přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), nicméně toto řízení má na dítě nezpochybnitelný právní dopad. Proto i v tomto typu řízení je nezbytné zvažovat např. míru péče cizince o dítě, míru faktické závislosti dítěte na cizinci, hloubku jejich vzájemného emočního vztahu, ale i míru, v jaké byl trestný čin spáchán vůči dítěti, a míru ohrožení řádného vývoje dítěte v případě, že rodič zůstane na území České republiky.

[32] V kontextu této judikatury bylo tedy třeba hodnotit i přiměřenost rozhodnutí, které je předmětem přezkumu v nynější věci, tj. posuzovat ho vzhledem k zájmům nezletilého syna stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval v naposled citovaném rozsudku (a předcházející zmiňované judikatuře), zájem nezletilého dítěte je totiž nutné vnímat jako středobod úvah o přiměřenosti daného rozhodnutí. Předně tak musí správní orgány v daném řízení zájem nezletilého dítěte definovat a teprve následně s ohledem na takto vymezený zájem posuzovat přiměřenost zásahu do tohoto zájmu. V obecné rovině lze u každého cizince, otce nezletilých dětí, hovořit o zájmu jeho dětí vyrůstat s oběma rodiči, tj. v úplné rodině. V případě rodičů – pachatelů trestné činnosti však může být tento zájem dětí do značné míry narušován právě typem páchané trestné činnosti, která se do jejich zájmu nepochybně promítá. [...]

[34] Pro kvalifikované posouzení nejlepšího zájmu dítěte je zásadní dostatečné množství informací, na jejichž základě budou mít správní orgány přehled o skutečné rodinné situaci cizince a jeho dítěte. Nejvyšší správní soud připomíná, že je to správní orgán, kdo je v řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost (v tomto případě byla stěžovateli společně se zrušením platnosti jeho povolení k trvalému pobytu zároveň uložena povinnost vycestovat z území ČR ve stanovené lhůtě), povinen opatřit si náležité podklady pro své rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato jeho povinnost je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout veškerou potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 50 odst. 2 a 3 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu), avšak ani pasivita cizince ve správním řízení (což v nyní posuzované věci nenastalo) nezabývá správní orgány jejich zákonné povinnosti k dostatečnému zjištění skutkového stavu – viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2020, č. j. 1 Azs 284/2020-19, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33. V posledně zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k cizincům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit, a až následně je poměřit s veřejným zájmem na jeho vydání. V nyní posuzované věci však správní orgány na zjištění rozhodných skutečností týkajících se rodinného života stěžovatele (a zejména vztahu jeho nezletilého syna ke stěžovateli a další rozhodné okolnosti týkající se tohoto dítěte) v podstatě rezignovaly.

[35] [...] Tyto důkazy [výslech cizince – stěžovatele a jeho manželky – pozn. soudu] měly být provedeny právě proto, aby správní orgány zjistily mj. podstatné okolnosti týkající se soužití stěžovatele s jeho rodinou, včetně nezletilého syna, před nástupem výkonu trestu odnětí svobody, jakož i kontaktu rodiny stěžovatele s ním v průběhu výkonu tohoto trestu (frekvence návštěv manželky stěžovatele a jejich nezletilého syna ve věznici, telefonický kontakt rodiny se stěžovatelem apod.), emočního vztahu nezletilého syna ke stěžovateli, vlivu (pozitivního či negativního) stěžovatele na výchovu jeho syna, ekonomické situace rodiny před nástupem stěžovatele k výkonu trestu a během něj, jakož i role stěžovatele při zajišťování ekonomického fungování rodiny, míry integrace nezletilého syna v českém prostředí atd. V nyní posuzované

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

věci tak neprovedení uvedených důkazů mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu.

[36] Správní orgány již jen z toho důvodu nevěnovaly (a kvůli nedostatku informací ani nemohly věnovat) nejlepšímu zájmu nezletilého syna stěžovatele dostatečnou pozornost, správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že čl. 9 Úmluvy o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů. Skutečnost, že oddělení dítěte od jednoho z rodičů je dle Úmluvy o právech dítěte za určitých kvalifikovaných okolností možné, však sama o sobě nemůže znamenat, že předmětné rozhodnutí je přiměřené. Naopak je třeba pečlivě definovat nejlepší zájem nezletilého dítěte stěžovatele v tomto konkrétním případě, zkoumat, do jaké míry by byl zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu stěžovatele narušen, a poměřovat takovou újmu s veřejným zájmem na ztrátě pobytového oprávnění stěžovatele. To však správní orgány ani krajský soud neučinily, žalovaná pouze konstatovala, že po dobu výkonu trestu odnětí svobody byl stěžovatel v minimálním kontaktu se svou rodinou a nemohl ji ekonomicky zabezpečit, tudíž rodinní příslušníci se museli nepřítomnosti stěžovatele přizpůsobit a dokázali fungovat bez něho. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však nebylo v řízení dostatečně prokázáno, že by se rodina stěžovatele skutečně byla schopna alespoň po ekonomické stránce dlouhodobě zcela obejít bez pomoci stěžovatele, o kontaktu rodiny stěžovatele s ním během výkonu trestu také nelze ze správního spisu ničeho bližšího zjistit. Ani závěr krajského soudu, dle kterého byla živitelem rodiny stěžovatelova manželka, [...] není v daném ohledu dostačující.

[37] K tvrzení žalované, že prvostupňové rozhodnutí není v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, neboť neznamená zákaz styku stěžovatele s jeho nezletilým synem, je třeba konstatovat, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu neznamená úplný zákaz pobytu stěžovatele na území ČR, nicméně stěžovateli byla správním rozhodnutím I. stupně rovněž uložena povinnost do 30 dnů po skončení výkonu trestu odnětí svobody opustit území ČR. Je tak třeba opět odkázat na závěry, které Nejvyšší správní soud prezentoval v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019–28: „Je pravdou, že s tímto rozhodnutím není, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, spojena doba zákazu pobytu na území ČR, resp. členských států EU, na straně druhé, podobně jako ve věci Nunez proti Norsku (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 81), nelze předvídat, zda by odloučení stěžovatele (...) bylo skutečně jen dočasné, nebo naopak trvalé, ani to, zda by nižší pobytové oprávnění bylo stěžovateli skutečně uděleno, a to s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měl stěžovatel pro umožnění návratu do ČR z jeho vlasti k dispozici. Správní orgány se touto otázkou nezabývaly a nevěnovaly v tomto směru pozornost ani příslušné správní praxi. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj nedávný rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019–40, vydaný v zásadě ve srovnatelné věci, kdy byla cizinci po zrušení povolení k trvalému pobytu zamítnuta i žádost o povolení pobytu přechodného, a to z důvodu, jehož skutkový základ spočíval v téže trestné činnosti tohoto cizince, která předtím vedla i ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Byť tedy jistě v obecné rovině platí, že zrušení povolení k trvalému pobytu bude zpravidla méně invazivním zásahem do soukromého a rodinného života cizince, než např. rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, možnost stěžovatele získat povolení k přechodnému pobytu v ČR se v tomto konkrétním případě jeví být spíše pouhou spekulací správních orgánů.“ [...]

[39] Správní orgány i krajský soud dále na řadě míst svých rozhodnutí zdůraznily, že si měl být stěžovatel před spácháním dané závažné trestné činnosti vědom důsledků svého jednání z hlediska možného pozbytí pobytového oprávnění na území ČR a že svým jednáním vědomě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost soužití rodiny na území ČR, čímž nebral ohled na nejlepší zájem svého nezletilého dítěte. To je jistě pravda, jak již však Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval ve své výše zmiňované judikatuře, pokud by měl být tento argument používán takto mechanicky, jak ho uplatňují správní orgány a zčásti i krajský soud mj. v nyní posuzované věci, pak by, bráno do důsledků, ochrana jakkoli intenzivních rodinných vazeb cizince, včetně zájmu jeho nezletilých dětí, nemohla nikdy převážit nad skutečností, že se dopustil v ČR úmyslné trestné činnosti.

[40] Správní orgány i krajský soud tak docházejí k závěru, že zájem na ochraně veřejného pořádku v daném případě převáží nad ochranou soukromého a rodinného života stěžovatele, aniž by však, ve světle výše citované judikatury ESLP, Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, skutečně učinily středobodem svého uvažování zájem stěžovatelova nezletilého syna, přiznaly tomuto zájmu zásadní význam a teprve za takových podmínek usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi těmito protichůdnými zájmy. Jejich rozhodnutí je v tomto ohledu nutno hodnotit jako nepřezkoumatelná.

[41] V dalším řízení bude úkolem správních orgánů v první řadě provést za účelem zjištění rozhodných skutečností navrhované výsledky stěžovatele a jeho manželky a správní orgány zváží také výsledek stěžovatelova syna, který brzy dosáhne věku 15 let (tudiž mu svědčí domněnka o schopnosti formulovat své názory ve smyslu § 867 odst. 2 občanského zákoníku). Ostatně, znalost názoru dítěte jakožto zásadní vodítko právě při hledání jeho nejlepšího zájmu zdůrazňuje ve své judikatuře také Ústavní soud (k tomu přiměřeně srov. nálezy ze dne 9. 10. 2019, sp. zn. IV. ÚS 1002/19, či dřívější nálezy ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 1708/14). Vhodné bude také vyžádat si k posuzovaným otázkám stanovisko příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí. V návaznosti na takto doplněné dokazování správní orgány definují nejlepší zájem nezletilého syna stěžovatele a v jeho světle znovu pečlivě posoudí přiměřenost rozhodnutí s ohledem na rodinný a soukromý život stěžovatele. [...]

[43] Závěrem pak Nejvyšší správní soud připomíná, že byt' bylo nezohlednění zájmu stěžovatelova nezletilého syna zásadním pochybením, pro které zrušil rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalované, otázka přiměřenosti napadeného rozhodnutí není zájmem nezletilého dítěte vyčerpána.“

60. Podle názoru soudu se žalovaný právě citovanými východisky v řadě ohledů neřídil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska posouzení nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce je vedeno značně obecně, bez jakéhokoli zohlednění konkrétních okolností posuzovaného případu (ponecháme-li stranou trestnou činnost žalobce, což bylo v podstatě jediné hledisko, které žalovaný zohlednil). Ačkoli ze sdělení OSPOD vyplynulo, že žalobce až do svého úrazu v roce 2018 rodinu finančně zabezpečoval, dále že až do roku 2021, kdy nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, žil se svými nezletilými dětmi ve společné domácnosti a konečně že i v průběhu výkonu trestu žalobce byl minimálně jednou navštíven manželkou s dětmi a že je se svými nezletilými dětmi v pravidelném telefonickém kontaktu (sdělení OSPOD dokonce uvádí každodenně), žalovaný toto zcela pominul. Žalovaný rozhodně neučinil nejlepší zájem nezletilých dětí žalobce středobodem svých úvah o přiměřenosti napadeného rozhodnutí, ba naopak nejlepšímu zájmu žalobcových nezletilých dětí nevěnoval skutečnou a dostatečnou pozornost, bez které nelze hledat spravedlivé vyvážení mezi nejlepším zájmem nezletilých dětí a konkurujícím veřejným zájmem na ochraně společnosti. Uvedené podtrhuje i to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nejlepší zájem žalobcových dětí, a to s přihlédnutím ke všem okolnostem žalobcova případu, vůbec nedefinoval, resp. nevymezil, což je nezbytnou podmínkou pro to, aby následně mohlo Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dojít k jeho poměřování s veřejným zájmem, k jehož ochraně má směřovat zrušení žalobcova trvalého pobytu. V tomto směru je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

61. I přes pasivitu žalobce v průběhu správního řízení (což v úvodu řízení mohlo být způsobeno i tím, že žalobce již byl ve výkonu trestu odnětí svobody) měl žalovaný dostát své zákonné povinnosti k dostatečnému zjištění skutkového stavu, neboť se jednalo o správní řízení zahájené z úřední povinnosti. Poté, co žalovaný obdržel sdělení OSPOD, které vyznělo ve prospěch žalobce, když indikovalo jisté skutečné pouto mezi žalobcem a jeho nezletilými dětmi, měl žalovaný pokračovat ve zjišťování dalších relevantních skutečností, zejména se nabízel výslech žalobce a paní J. A., matky žalobcových nezletilých dětí. Pokud žalobce sdílel až do roku 2021 společnou domácnost se svými nezletilými dětmi, pak lze očekávat, že si děti k otci jisté citové pouto vytvořily, když syn byl ve věku téměř 8 let a dcera ve věku 6 let. Toto pouto pak mohlo být udržováno i po nástupu žalobce do výkonu trestu odnětí svobody v řízení zjištěným pravidelným telefonickým kontaktem žalobce s jeho nezletilými dětmi, případně i osobními návštěvami. Podle názoru soudu by se nabízelo i zjištění postoje a názoru samotných nezletilých dětí na jejich vztah k žalobci, což s ohledem na jejich nízký věk by bylo vhodné učinit prostřednictvím kvalifikované osoby, např. orgánu OSPOD či dětského psychologa, případně vyžádáním si zprávy ze školního či předškolního zařízení, které by měly nezletilé děti žalobce s ohledem na jejich věk navštěvovat. Nic takového ovšem žalovaný v řízení neučinil, tudíž nedostál své povinnosti zjistit skutkový stav věci v takovém rozsahu, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
62. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že žalovaný v rámci posouzení hlediska nejlepšího zájmu dítěte opakuje obecný argument, že žalobce si měl být vědom důsledků své trestné činnosti a že je to právě trestná činnost žalobce, která vedla ke zrušení jeho trvalého pobytu. Jak ovšem upozornil Nejvyšší správní soud v posledně citovaném rozsudku, konstantní judikatura takovéto mechanické používání uvedeného argumentu odmítá. Soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž postrádá bližší vysvětlení dílčího závěru žalovaného, že žalobce při páčání trestné činnosti nebral na své nezletilé děti ohled. Pokud se nemá jednat pouze o prázdný argument a obecnou proklamaci (což se soudu prozatím takto jeví), pak by měl žalovaný blíže své úvahy zasadit do kontextu konkrétní trestné činnosti, které se žalobce podle žalovaného dopustil, aniž by bral ohled na své nezletilé děti.
63. V posuzovaném případě, kdy je řešen nejlepší zájem žalobcových nezletilých dětí narozených v letech 2015 a 2016, již ze samotné logiky věci vyplývá, že jejich obecně přijímaný zájem na vyrůstání s oběma rodiči by mohl být narušován trestnou činností žalobce, které se tento dopustil v době po jejich narození. Zde se s ohledem na data odsouzení nabízí pouze tři žalobcova poslední odsouzení. V případě odsouzení Okresním soudem v Liberci se jednalo o skutek spáchaný v květnu 2015, který spočíval v řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky. V případě odsouzení na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem šlo o trestnou činnost spočívající v podepisování fiktivních faktur, které využila jiná osoba k vylákání neoprávněného odpočtu na dani z přidané hodnoty, přičemž se jednalo o skutek vymezený lety 2011 až 2015. V těchto dvou případech tedy byl krátce narozený pouze nezletilý M., ovšem s ohledem na jeho nízký věk a charakter trestné činnosti soud nepovažuje tuto trestnou činnost za relevantní z hlediska případného negativního vlivu na žalobcovy nezletilé děti. Naopak takový potenciál má žalobcovo odsouzení Okresním soudem v Semilech, kdy se

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

jednalo o skutek spáchaný v období let 2016 až 2018 a spočívající v umožňování svému synovi M., tehdy v období jeho věku 1 až 3 roky, konzumaci piva a požívání cigaret. Soudu ovšem nejsou známy bližší skutkové okolnosti, neboť ty z trestního příkazu nevyplývají. Rovněž není patrné, zda se žalobce z tohoto svého zcela nepochybně vážného selhání v péči a výchově svého nezletilého syna poučil. Bylo na žalovaném, aby tyto relevantní skutečnosti ve správním řízení náležitě zjistil, což ovšem neučinil.

64. V návaznosti na výše uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí neobstojí z hlediska posouzení otázky nejlepšího zájmu žalobcových nezletilých dětí. Skutkový stav v této zásadní otázce pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je dílem v rozporu se správním spisem (sdělením OSPOD) dílem nemá ve spisu vůbec oporu a vyžaduje zásadní doplnění. Navíc napadené rozhodnutí je i nepřezkoumatelné v této stěžejní sporné otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí, a to pro nedostatek důvodů, jak již bylo blíže vysvětleno shora. Soud doplňuje, že žalobce sice nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v žalobě explicitně nenamítal, ovšem v posuzovaném případě nepřezkoumatelnost představovala podstatnou vadu, ke které soud přihlédl z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 24. 2. 2021, č. j. 2 Afs 270/2019 – 36 připomněl, že *„krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, i když tyto nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 4, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS).“*
65. Nad rámec právě uvedených důvodů, které samy o sobě postačují pro zrušení napadeného rozhodnutí, soud považuje za potřebné uvést následující. Jak se podává v závěru výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022 – 39, nejlepším zájmem dítěte není otázka přiměřenosti vyčerpána. Soud považuje za nedostatečné i posouzení případu žalobce z hlediska čl. 8 Úmluvy.
66. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*. Podle odst. 2 téhož článku Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*.
67. Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínil čl. 8 Úmluvy, jakož i citoval judikaturu aplikující čl. 8 Úmluvy na případy zrušení pobytového oprávnění cizinců. S jeho aplikací se pak v posuzovaném případě vypořádal konstatováním, že žalobce neuvedl žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr o porušení čl. 8 Úmluvy, a dále že žalovaným v řízení zjištěné skutečnosti za takové mimořádné a závažné skutečnosti nelze považovat (srov. str. 11 napadeného rozhodnutí). V tomto ohledu lze s žalovaným souhlasit pouze v tom, že žalobce (ač právně zastoupen) skutečně ve správním řízení z hlediska možného porušení čl. 8 Úmluvy, pokud dojde ke zrušení jeho trvalého pobytu, neuvedl ničeho, když se v průběhu správního řízení vůbec nevyjádřil. Naproti tomu soud nesouhlasí s žalovaným v tom, že by v rámci správního řízení nevyšly najevo žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by mohly odůvodnit závěr o porušení čl. 8 Úmluvy.
68. Z žalovaným v napadeném rozhodnutí opakovaně odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (ve věci sp. zn. 98 T 9/2020) ve spojení s rozsudkem Vrchního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

soudu v Praze (ve věci sp. zn. 3 To 58/2021), kterými byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 4 roky, kterýžto trest žalobce nyní vykonává ve věznici O. n. O., vyplývá, že žalobce (v době napadeného rozhodnutí ve věku 59 let) má vážné zdravotní postižení, když po těžkém úrazu se pohybuje na invalidním vozíku, je po amputaci nohy, utrpěl dvakrát úraz hlavy a má omezenou hybnost pravé ruky; žalobce se neobejde bez cizí pomoci při pohybu, překonávání bariér, asistenci při oblékání a hygieně (srov. zejména str. 2 odkazovaného rozsudku Vrchního soudu v Praze). To vše v kontextu skutečnosti, že žalobce žije na území České republiky téměř 40 let a má zde 9 dětí. Tyto zcela nepochybně mimořádné a závažné skutečnosti, které jsou relevantní pro posouzení, zda zrušením trvalého pobytu žalobce nedojde k porušení čl. 8 Úmluvy, vyplývají ze správního spisu, přesto zůstaly žalovaným zcela bez povšimnutí. Navíc i podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl žalovaný povinen zohlednit mimo jiné zdravotní stav žalobce, neboť ze správního spisu vyplynuly skutečnosti týkající se žalobcova zdravotního postižení, což ovšem žalovaný rovněž neučinil a zdravotnímu stavu žalobce se v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě nevěnoval.

69. Napadené rozhodnutí je proto i v této dílčí, ovšem podstatné otázce v rozporu s obsahem správního spisu a navíc je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

VI.

Rozhodnutí soudu

70. S ohledem na shora uvedené důvody soud výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí ohledně naplnění druhé z podmínek pro zrušení trvalého pobytu žalobce, nemá oporu ve spise, resp. je se spisem v rozporu. Navíc je podle názoru soudu dána i vada dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v dílčích otázkách nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce a možného porušení čl. 8 Úmluvy v důsledku zrušení trvalého pobytu žalobce (nezohlednění zdravotního stavu žalobce). Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
71. V dalším řízení bude třeba, aby žalovaný odstranil soudem výše vytýkané nedostatky, kterými žalovaný zatížil napadené rozhodnutí. Žalovaný zejména doplní dokazování tak, aby zjistil dostatečné množství informací relevantních nejprve pro vymezení nejlepšího zájmu žalobcových nezletilých dětí, a poté pro následné náležité poměření takto vymezeného zájmu s veřejným zájmem na zrušení žalobcova trvalého pobytu. Žalovaný bude postupovat v duchu soudem výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu shrnuté v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022 – 39. Na základě doplněných skutkových zjištění pak žalovaný provede nové posouzení, které v případě, že opět vydá meritorní rozhodnutí o zrušení žalobcova trvalého pobytu, náležitě v novém rozhodnutí odůvodní tak, aby bylo zřejmé, že nejlepšímu zájmu žalobcových nezletilých dětí byla skutečně věnována dostatečná pozornost. Žalovaný musí na podkladě konkrétních skutkových okolností daného případu (nikoli pouze na podkladě obecně formulovaných úvah a vybraných citací z judikatury) hledat spravedlivou rovnováhu mezi nejlepším zájmem žalobcových nezletilých dětí a konkurujícím veřejným zájmem na zrušení žalobcova trvalého pobytu. Žalovaný rovněž neopomine doplnit posouzení, zda zrušením trvalého pobytu žalobce nedojde k porušení čl. 8 Úmluvy, a to na podkladě Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

komplexních informací o žalobcově zdravotním postižení a jeho schopnosti a možnostech se o sebe sám postarat, bude-li mu zrušeno povolení k trvalému pobytu, a to s přihlédnutím k věku žalobce a délce jeho pobytu na území České republiky. I v tomto ohledu je třeba, aby žalovaný nejprve v potřebném rozsahu doplnil skutkový stav věci.

72. Žalovaný rovněž v dalším pokračování řízení zváží otázku účastenství paní J. A., případně i žalobcových dětí, a to z hlediska případného dotčení jejich práv na ochranu jejich rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy (k tomu viz bod [42] již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022 – 39).
73. Vzhledem k aktuálnímu zdravotnímu stavu žalobce je podle názoru soudu třeba si v dalším řízení rovněž položit a zodpovědět otázku, do jaké míry žalobce bude po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti ve smyslu čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice (k aplikaci pobytové směrnice na případy zrušení trvalého pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců srov. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023 – 32).

VII.

Náklady řízení

74. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč, kterou soud vyčíslil následovně. Podle obsahu soudního spisu náklady žalobce tvoří jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále pak odměna za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za (i) převzetí právního zastoupení a (ii) sepsání žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (tedy $2 \times 3\,100 = 6\,200$ Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (tedy $2 \times 300 = 600$ Kč). Právní zástupce žalobce je dle veřejně dostupných zdrojů plátcem DPH, soud tudíž žalobci přiznal z odměny advokáta DPH ve výši 1 428 Kč (21 % z částky 6 800 Kč).
75. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 *in fine* o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. dubna 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.